



WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Dziergawka

SSN Stanisław Stankiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 17 czerwca 2026 r.

sprawy S. R. obwinionego z art. 119 k.w.

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, na korzyść obwinionego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Wołominie z 7 lutego 2024 r., sygn. akt
V W 98/24

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Wołominie do ponownego rozpoznania.**

Anna Dziergawka Małgorzata Bednarek Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

S.R. został obwiniony o to, że w dniu 4 października 2023 r.
o godz. 15:13 w W. na terenie sklepu R. przy ul. P. wspólnie i w porozumieniu z n.n.
kobietą dokonał kradzieży maszynek do golenia
o wartości 585 zł na szkodę ww. sklepu, tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Wyrokiem nakazowym z 7 lutego 2024 r. w sprawie o sygn. akt V W 98/24, Sąd Rejonowy w Wołominie uznał S. R. za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia i za to, na podstawie art. 119 § 1 k.w., wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 1000 złotych. Na podstawie art. 119 § 4 k.w. orzekł wobec S. R. obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody w łącznej kwocie 585 złotych na rzecz pokrzywdzonego – R. sp. z o.o. w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Kasację od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Wołominie wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zaskarżając go w całości na korzyść obwinionego S. R. i zarzucił: rażące naruszenie art. 93 § 2 k.p.w., zgodnie z ww. przepisem, orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Tymczasem, zdaniem autora kasacji w sprawie niniejszej, jak wynika z materiału dowodowego uzyskanego przez Policję, w toku czynności wyjaśniających w ogóle nie przeprowadzono żadnego postępowania dowodowego. Nie przesłuchano ujawnionych świadków zdarzenia, tj. interweniujących 6 października 2023 r. funkcjonariuszy Policji st. post. A. K. oraz st. asp. W. D., jak również pracownika sklepu R. E. G.. Zważywszy, że w sprawie zgodnie z art. 54 § 7 k.p.w. odstąpiono od czynności przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, w materiale dowodowym brak jest również protokołu przesłuchania S. R. W tym stanie rzeczy, trudno uznać materiał dowodowy za kompletny i wystarczający do wydania wyroku nakazowego. W efekcie doszło więc do uznania winy i ukarania obwinionego karą grzywny jedynie na podstawie notatki urzędowej sporządzonej w dniu 6 października 2023 r.

Rzecznik Praw Obywatelskich podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wołominie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna i jako taka zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z art. 93 § 1 k.p.w. sąd na posiedzeniu może wydać wyrok nakazowy w sprawach o wykroczenia, w których wystarczające jest wymierzenie nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności. Nadto stosownie

do paragrafu 2 tego przepisu, orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić jedynie wówczas, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Wymóg ten oznacza w szczególności brak wątpliwości co do tak zasadniczych kwestii, jak realizacja przez obwinionego wszystkich znamion określonych w konkretnym przepisie typizującym dane wykroczenie, jak również wyczerpanie pozostałych warunków odpowiedzialności, ujętych w części ogólnej Kodeksu wykroczeń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 559/20, LEX nr 3119823).

Warunkiem *sine qua non* wydania wyroku nakazowego w sprawie o wykroczenie jest zatem to, by okoliczności czynu i wina obwinionego nie budziły wątpliwości. Przy czym przez brak owych wątpliwości należy rozumieć to, że nie ma ich zarówno odnośnie do sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2021 r., sygn. akt IV KK 491/20, LEX nr 3114860).

Tymczasem w przedmiotowej sprawie brak było materiału dowodowego wystarczającego do wydania wyroku nakazowego. W toku czynności wyjaśniających w ogóle nie przeprowadzono żadnego postępowania dowodowego. Nie przesłuchano ujawnionych świadków zdarzenia. Odstąpiono również, zgodnie z art. 54 § 7 k.p.w. od czynności przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, w materiale dowodowym brak jest również protokołu przesłuchania S. R. . W efekcie doszło więc do uznania winy i ukarania obwinionego karą grzywny jedynie na podstawie notatki urzędowej sporządzonej 6 października 2023 r.

W tym stanie rzeczy zgodzić się należy z Rzecznikiem Praw Obywatelskich, że zgromadzony sprawie materiał dowodowy nie mógł być uznany za kompletny i wystarczający do wydania wyroku nakazowego.

W tej sytuacji, Sąd Rejonowy był zobligowany skierować sprawę na rozprawę, przeprowadzić postępowanie dowodowe i wyjaśnić wszystkie istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności. Rażąco naruszenie art. 93 § 2 k.p.w. jakiego dopuścił się sąd *meriti* mogło mieć jednocześnie istotny wpływ na treść zapadłego wyroku, bowiem po przeprowadzeniu rozprawy mogło zapaść inne, co do istoty orzeczenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Wołominie do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten weźmie pod uwagę poczynione wyżej uwagi.

[J.J.]

[a.ł.]

Anna Dziergawka Małgorzata Bednarek Stanisław Stankiewicz